

ΧΩΡΙΚΗ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Εἰκὼν Κένυς.

φον νέον, ὁ ὁποῖός σέ κάθε γύρο ποῦ ἔκαμνε μαζὶ τῆς ἐθαύμαζε τὰ μαλλιά της . . .

Ἐξαφνα μᾶς σέρνει τὴν Ἀννίτσα κ' ἐμένα ἔς ἓνα μακρινὸ καὶ μοναχικὸ σαλόνι, καὶ ἀρχίζει νὰ μιλᾷ γρήγορα γρήγορα, νὰ λέγῃ πῶς δὲν εἶδε τίποτε ὠραιότερον ἔς τὸν κόσμον καὶ τραλαλά καὶ τραλαλά, μιὰ ποῦ ἄρχισε δὲν τελείωνε πλειά.

Ἡ Ἀννίτσα δὲν φάνηκε νὰ ἐνόησε πῶς αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτον μάλλον γιὰ μένα παρά γι' αὐτήν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ζηλιάρα, καὶ ἔπειτα δὲν εἴμεθα ἓνα αὐτὴ κ' ἐγώ;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν ἐπλεκαν μέσα ἔς τὰ σγουρά μου μαλλιά ἀνθὲ τῆς πορτοκαλλιάς ἡ Ἀννίτσα ὑπανδρεύετο μὲ τὸν Ζανῆ.

Τὶ γλυκὰ λόγια εἶπαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἀννίτσα καὶ ὁ Ζανῆς! καὶ πῶς ἐπαίξα κ' ἐγὼ τὸ μέρος μου! τί ὄρκους ἄλλαξαν καὶ τί φιλιὰ!

Ὅταν ἐμβῆκαν ἔς τὴν νυφικὴν κάμαρα, ὁ Ζανῆς

μοῦ ῥίχνει μιὰ γλυκεῖα ματιὰ, μ' ἀρπάζει καὶ μὲ σφίγγει ἔς τὰ χεῖλη του τόσο δυνατὰ ποῦ ξεκαρφώθηκα καὶ ἔμεινα ἔς τὰ χεῖρά του . . .

— Κυρία μὲ ἀπατήσατε, ναί! μὲ ἀπατήσατε, φωνάζει μὲ θυμὸ. Καὶ ἀρχίζει νὰ λέγῃ πῶς θὰ τὴν χωρίσῃ.

— Ζανῆ ἄκουσέ με, γιατί σ' ἀγαπῶ! τὰ δικά μου μαλλιά θὰ ξαναβγοῦν . . . ἔπειτα ἀπὸ τὸν τύφο μοῦ ἔπεσαν . . .

— Δὲν θέλω τίποτε ν' ἀκούσω. κυρία!

Μ' ἀρπάζει μὲ θυμὸ καὶ μὲ πετᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐπεσα ἐπάνω ἔς τὰ μάρμαρα ὅπου καὶ ἐξενύχτισα. Τὸ πρῶτ' μιὰ κοντούλα ἀλλὰ καλοκαμωμένη κυρία, ἡ ὁποία ὅμως ἀπ' ἀρχῆς δὲν μοῦ ἄρεσε, μὲ σπρώχνει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ στιβαλοῦ της :

— Μπᾶ, τί ὠραία πλεξίδα! ἴσα ἴσα τὸ χροῶμα τῶν μαλλιῶν μου, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάῃ τοῦ